

احیاء و بازسازی و توسعه پایدار شهری با نگاه مشارکت شهروندان ماهتیسسا کیوانی^{۱*}، رضا فولادین^۲

۱- کارشناسی ارشد عمران گرایش سازه، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شاهرود، ایران، ma.keivani@chmail.ir

۲- کارشناسی ارشد عمران گرایش سازه، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شاهرود، ایران، mahtisa@yahoo.com

چکیده

در جهان امروز، شهرها مکان اصلی کار و زندگی انسانها شده‌اند. اگر در گذشته‌ای نه چندان دور، شهرها پدیده‌هایی استثنایی و کمیاب بودند امروزه به مکان اصلی سکونت انسان و هنجار تبدیل شده‌اند. همه روزه بر تعداد و جمعیت شهرها و بالطبع، بر مشکلات آنها افزوده می‌شود به طوری که بیشتر شهرهای بزرگ با مشکلاتی چون جدایی‌گزینی قومی، تفکیک کاربری‌ها، جدایی محل کار از سکونت، فرسودگی و زوال محلات، افزایش ترافیک خیابانها، محرومیت و نابرابری در دسترسی به خدمات بهداشتی و آموزشی و ... مواجهه‌اند. با توجه به این شرایط، امروزه رهیافت‌های گوناگونی از جمله توسعه پایداری، کیفیت زندگی، رشد هوشمند، نو شهرگرایی و زیست‌پذیری برای مواجهه با این شرایط و حل این معضلات در شهرهای جهان مطرح و به کار گرفته شده‌است. یافته‌های ذکر شده هر چند در پرداختن به رضایت افراد، ارزیابی ساکنان از محیط و امنیت، بهداشت، کیفیت مکان و سیاست‌گذاری با هم همپوشانی دارند اغلب در ریشه و مبنا متفاوتند. نظریه توسعه پایدار در دهه پایانی قرن بیستم، در پی شکست مکاتب مختلف برنامه‌ریزی از جمله مدرنیسم و پسامدرنیسم در عدم توانایی به شرایط مطلوب زندگی و آثار مخرب بر محیط زیست جهانی محلی و منطقه ای پا به عرصه وجود گذاشت که هدف اصلی آن بهبود کیفیت فضاهای شهری با مقیاس انسانی در شهرهای مدرن بود.

واژه‌های کلیدی: توسعه پایدار، مشارکت، احیاء و بازسازی شهری، مدرنیسم.